

čtvrtek 4. listopadu 2010/ 5. číslo, 8. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Tyrolský chrám bolesti

Dojemné a smutné rozjímání nad zodpovědností za život svůj i těch druhých

Rádobydivadlo Klapů patří na Kláštereckých divadelních žních ke stálícím. Letos tu bylo již posedmé a stejně jako každý rok diváky ohromilo, dojalo a letos také rozesmutnělo. Ale především nikoho nenechalo chladným. To ostatně v případě hry Josefa Tejkla Elegie tyrolská (Chrám bolesti) ani nejde. O autorovi a hře s námi hovořil režisér Jaroslav Kodeš.

Mohl byste nám představit Josefa Tejkla?

Pepiček byl renesanční osobnost královehradeckého kraje. Žil a bydlel v Hradci Králové, působil v dramatickém kroužku ZUŠky, kterou vedl. Současně byl malíř, maloval nádherné obrazy, fotografoval, ale hlavně chodil po horách. Mezi divadelníky je nejznámější jako dramatik, režisér a vedoucí souboru Černí šviháci.

Divadelní hra, kterou jsme viděli, je podle skutečných událostí.

Ona je to opravdu z velké části autobiografická záležitost. Opravdu se stalo to, že se se svým devítiletým synem Jakubem, který s ním velmi rád chodil po horách, dostali v rakouských Alpách při sestupu do prudké vánice. A protože ta vánice trvala dlouho, tak Jakub prochládl a v náručí mu, asi pět set metrů od jednoho horského domu, zesnul.

Když se něco takového stane, tak kdekoliv na světě, pochopitelně, nastává soudní proces a on byl rakouskými úřady obviněn, tak jak je to v té hře, za zabití vlastního syna. Což je trochu absurdní záležitost. Nicméně to tak bylo, on byl předvoláván k soudu, ke kterému nejezdil, jenom posílal dopisy. Nakonec byl odsouzen k půlroční podmínce s tříletým odkladem. Neodvolal se a na to konto již do Rakouska nesměl.

Tak to je ta linie skutečné události. Seznámení s Marií je

Ať si kdo chce, říká co chce

Miroslav Foltýn

Dnes to bylo hodně intelektuální. Mně se to líbilo, bylo to zajímavé a k zamyšlení. Některé momenty byly překvapivé, ne až tak pro mě, jako pro mého mladšího syna (smích). Já jsem spokojen. Opět vysoká úroveň představení a Rádobydivadlo Klapů mě nezklamalo.

Ivana Kalová st.

Abych se přiznala, tak ten konec se mi líbil, ale začátek moc ne. Ne proto, že by se mi ta hra nelíbila, ale protože jsem hercům

nerozuměla.

Růžena Beníšková

Byli prostě výborní. Je to krásné.

Miloslava Koubová

Krásné. Rádobydivadlo Klapů je špička, takže jsem neočekávala žádný propadák, nebyla jsem zklamaná. I ten příběh a zpracování se mi líbilo.

Zuzana Ježková

Úžasné. Samozřejmě. Klasika, předvedli

to, co vždycky. Špička. Mně se to moc líbilo.

Iveta Svobodová

V podstatě se mi to líbilo. Líbilo se mi zpracování toho tématu. I když se přiznám, že jsem se chvílkami nudila.

Nejvíce se mi tam líbily dvě postavy – postava Kláry a kdyby Josef nedrmolil, tak Josef.

Petr Šlégr

Bylo to hodně silné představení. Uchvátilo mě to.

z velké míry fikce. Možná jeho představa, touha či přání, aby mu při takové tragické události někdo stál nablízku. Moc se to neví, ale vlastně se mu to trochu splnilo, protože jeho poslední žena, se kterou měl Jakuba se s ním rozvedla, ale po čase se jedna Marie, která se Marie ve skutečnosti nejmenuje, objevila. Takže je to trochu happyend.

Ještě bych mohl prozradit, že on opravdu měl spoustu životních zážitků a mnozí ti, kteří s ním chodili po horách, o něm vypravují, že on byl skutečně ten tvrdý horal, který tvrdil, že když se dostaneš do problémů, musíš si pomoci sám. Když jsme to zkoušeli, tak ke mě Pepíček přišel a říkal, Jardo, můj druhý syn spadl na horách. Takže i jeho druhý syn měl tragickou událost. Naštěstí se z toho dostal, ale dlouho to vypadalo, že možná bude i invalidní. Nakonec všechno dobře dopadlo.

A do třetice se stalo to, že Pepík zemřel na Kralickém Sněžníku.

Pro něj to asi musela být krásná smrt.

Asi ano.

Rádobydivadlo Klapů bylo samotným autorem požádáno, aby jeho hru uvedlo ve světové premiéře.

Já to považuji za velkou poctu. Považuji za velkou poctu, že Pepík oslovil Rádobydivadlo a že Lád'a Valeš přišel za mnou, jestli bych to nezrežiroval.

Museli jste text upravovat?

V zásadě ano. Původní text měl přes šedesát stránek. Byly to monology, protože to byly texty dopisů, jak si Pepík dopisoval s rakouskými úřady, ve kterých vysvětloval svou pozici.

On ten text napsal bezprostředně po tragédii, že?

Ano, bylo to opravdu bezprostředně po nehodě, kdy to potřeboval dostat na papír, vypsát se z toho. Bylo to hodně sebemrškačské, on se v tom textu obviňoval. Ale mezi řádky člověk cítil, že se sice obviňuje, že říká, ano, já jsem moc chlastal, nedbal jsem na rodinu, jak bych měl, dělal jsem si své divadlo, nějaká milenka tam také byla, zkrátka jsem nevedl zrovna ctnostný život a pánbůh mě potrestal, nicméně ale v ruku v ruce s tím šlo obviňování světa kolem sebe. V té hře to bylo dost cítit. Až jsme se báli, že kdybychom to hráli tak, jak on to napsal, že bychom mu spíš ublížili. My jsme mu chtěli fandit.

Já sám mám rád hory, dovedu si představit, co to je. Nicméně co tam Pepa napsal je opravdu o zodpovědnosti. Každý z nás si musí tu

zodpovědnost uvědomit. A jde i o určitou míru zodpovědnosti. Pro někoho už je přes míru vylézt třitřicetivku s desetiletým klukem a pro jiného je to něco báječného, ale uvědomuje si, že je to jisté riziko.

Toto všechno jsme chtěli nějak postihnout, protože v té hře to bylo, jen jsme ji museli trochu přeskládat. Také jsme potřebovali, aby tam bylo nějaké tajemství, protože jak to z Pepíka lítalo ven, tak se někde opakoval. To bylo třeba seškrtat. Objevovala se tam například postava sektáře, na kterou jsme úplně rezignovali. On dával do kontrastu svou víru a víru, která se projevuje u různých sekt.

A poslední věc, kterou jsme museli upravit, byly ženské postavy. Většina žen ho odsoudila za to, co se stalo. Ony nepochopily, že my muži máme to riziko více v krvi, ony hned řeknou, co tam taháš toho kluka, je to tvoje vina. A to se v té hře objevilo. Napsal to tak, že vlastně všechny ženy jsou tam proti němu. My jsme chtěli, aby třeba byly i proti němu, ale abychom si mohli zároveň říct, že i ony mají svou pravdu. Tak jak byly napsány, tak byly hodně černobílé a trochu krávy.

Byl jste s Josefem kamarád?

My jsme se znali jako divadelníci, ale že bychom byli kamarádi, to vůbec ne.

Jste věřící člověk?

Nejsem věřící člověk, ale že bych byl nějaký zapšklý ateista, tak to taky nejsem. Já jsem ochoten přiznat, že je něco mezi nebem a zemí.

Jak jste se dostal jako režisér k Rádobydivadlu Klapů?

Když Lád'a Valeš dělal Podzimní sonátu (Taková podivná kombinace citů, pozn. red.), což je několik let zpátky, tak oslovil mou manželku Evu (Dr. Pilz, pozn. red.), zda by tam nechtěla s Veronikou hrát. Asi v ní cítil ten typ - umělkyně, která si jde bezohledně za svým cílem. A já jsem Evu občas vezl na zkoušku nebo jsem občas pomohl při reprizách až Lád'a povídá, jestli bych si s Rádobydivadlem nechtěl něco udělat. A já hned řekl že ano.

Ten potenciál hereckého ansámblu, a to si nemusíme povídat, je obrovský. Především u žen. V té době jsem už zkoušel s divadlem v Libochovicích a měl jsem v šuplíku věc, kterou jsem chtěl dělat. To byl Equus. Hned jsem si myslel, že by Lád'a mohl hrát toho hlavního chlapa. Já měl vždy mladý kluky, ale neměl jsem chlapa na Dysarta. Já jsem Equa vždy chtěl raději hrát o Dysartovi než o tom klukovi. Když jsem mu navrhl, že by to mohl zkusit hrát a on na to kývnul, tak jsme se domluvili. A tak jsme začali zkoušet Equua. Lád'a byl pokorný herec.

To jsem se právě chtěla zeptat, jaké to je, režirovat tak obrovsky výraznou osobnost, jakou pan Valeš je?

Upřímně říkám, že se snažil a poslouchal. Opravdu ano. Byl přesně ten herec, který řekne, pane režisére, udělám všechno, co chcete.

Co nyní s Rádobydivadlem připravujete? Asi si Vás nechají, že?

Když budu velmi upřímný, tak já jsem moc rád, že tam mohu dojíždět. I když z Rakovníka to mám padesát kilometrů tam a padesát zpátky. Ale oni jsou v Klapů moc šikovní herci. A pak, já už jsem v Rakovníku, kde jsem režiroval, po těch letech a řadě inscenací cítit pocit, že když něco dlouho táhnete, tak už jste pak hodně opotřebovaný. A lidé tam už mě tolik nenabíjejí. Navíc jsme se začali trochu rozcházet v názorech na divadlo. Mě baví vymyslet a dělat divadlo. Nejsem na nějaké vyseďávání nebo bujaré veselice a když skončí zkouška, tak jedu domů a nemusím se s nimi vidět. A tady se mi to nabídlo, tak jsem byl šťastný.

Co tedy připravujete?

Lád'a Valeš začne zkoušet Mikve. On je takový šílenec, že je schopen režirovat pomalu dvě hry najednou. Tento potenciál já nemám, navíc já pořád režiju v rádiu, takže pracovním jsem v tomto směru vytištěný docela dost. Domluvili jsme se, že začnu zkoušet Amadea. Sice budu dělat po sobě druhého Shaffera, ale ona je to také krásná hra.

Takže se můžeme těšit na Vítku?

Ano, Vítek si bude muset zahrát Amadea. Ale Lád'a nebude hrát Salieriho, toho si zahraje náš kamarád, který žije v Německu Václav Spirit. Takže on bude na zkoušky lézat.

Ať si kdo chce, říká co chce

Věra Škachová

Nádherné. Jako vždycky.

Václav Štauber

Mně se to moc líbilo. Myslel jsem, že jsem okoralý, ale abych to řekl slovy cimrmanů – uronil jsem kroupu.

Jaroslava Pokorná

Hrozně hezké divadlo. Bylo to profesionálně sehrané, takže se mi to moc líbilo. Oceňuji odvahu, že si zvolili tak vážné téma a že byli schopni ho odehrát tak jak to odehráli. Takže skvělé.

Miloslava Bilíková

Dnešní divadlo se mi moc líbilo. Klapů jako obvykle nezklamalo. Myslím si, že ta dnešní hra byla velmi vážná a ještě teď jsem toho taková plná. Bylo to téma, které se náš všech docela dost dotýká, všichni se můžeme ocitnout ve stejné situaci a je hodně těžké se s tím vypořádat. A tím, co tam předváděli to bylo, jako kdybychom v té situaci byli my

všichni. Vtáhli nás do děje. Já se přiznám, že jsem jakoby stále v tom ději. Ještě jsem se od toho nedokázala odpoutat. Líbilo se mi to hodně.

Olga Rambousková

Bylo to skvělé, opravdu. A smutné.

Saša Pilský

Klapů jako vždy nezklamalo, bylo to pěkné.

David Kodytek ml.

Úroveň divadla byla velice dobrá. Bylo to velmi pompézní, Rádobydivadlo nezklamalo. Oni jsou opravdová špička. Já mám rád taková představení, která jsou psychologická. Dost mi to připomínalo Dostojevského Karamazovi nebo Zločin a trest. Zkrátka výborné.

Štěpán Malast

Mně se to moc líbilo. Já mám tedy raději komedie, ale na tohle představení jsem se těšil od loňska, kdy nás namlsali a slíbili nám,

že to zahrají, když si to vybereme. Udělali jsme anketu, já jsem pro tuto hru hlasoval, ona hlasování vyhrála a já jsem naprosto šťastný, že ji odehráli. Bylo to krásné, nádherné. Po dlouhé době to bylo drama, které jsem rád dokoukal až do konce a byl jsem z toho unešený. Netrhlo mě to u srdíčka jako některé plačící ženy a dívky v hledišti, ale rozhodně se mi to moc líbilo. Herci byli parádní a i zpracování a pojetí toho tématu se mi líbilo.

Zdeňka Nyklíčková

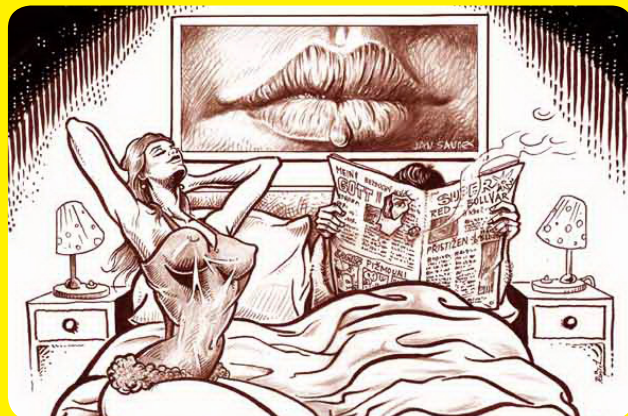
Velice oceňuji těsný kontakt s diváky, manželku hlavního hrdiny jsem několikrát chtěla obejmout a utěšit. Vůbec se mi hra režijně líbila, byla umírněná, nepřepřádaná různými lacinými efekty, dávala vyniknout samotnému příběhu, a přesto to bylo velice divadelní. Květnatá mluva Josefa mi zpočátku nedělala problém, ale ve vypjatých situacích mě pak už dost štvála. Moje oblíbená herečka Veronika je stále moje oblíbená herečka. Jak je možné, že je někdo takhle dobrý?

MIMOŘÁDNÉ PŘEDSTAVENÍ

Divadelnímu souboru AMADIS z Brna se na klášterecké divadelní přehlídce natolik zalíbilo (hlavně díky skvělému publiku), že nám nabídlo odehrání dalšího představení za více než přijatelnou cenu.

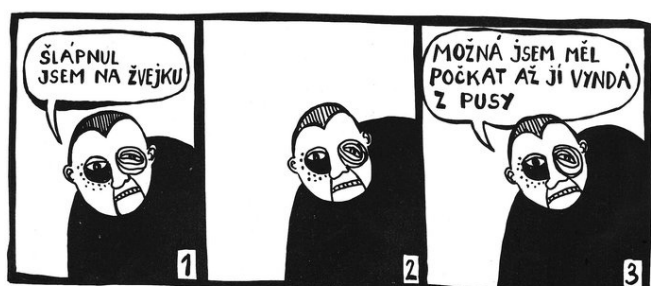
A tak se všichni naši příznivci mohou těšit na speciální noční představení. V originále se hra Bez předsudků jmenuje Orgasmo e pregiudizio, tedy téma mírně lechtivé. A proto se představení odehraje v pozdních večerních hodinách.

Konkrétně v sobotu 6. listopadu asi hodinu po představení Frank Pátý.

FTIPNÁ FEJSBUKOVÁ FAGI

Ve včerejších Žňovinách jsme přinesli rozhovor s Jiřím Jelínkem, který na Klášterských divadelních žních vystoupil společně s divadlem Tichý jelen. V rozhovoru se nám svěřil, že miluje slovní humor a slovní hříčky. Zároveň nám představil komiksovou slečnu Fagi, která žije vlastně jen slovními hříčkami a k vidění je na FACEBOOKU. Těm z vás, kteří na fejsbúček nechodíte, přinášíme ukázkou z tohoto komiksu.

KOUTEK BULVÁRNÍHO FOTOREPORTÉRA

V průběhu včerejšího večera se odehrálo na jevišti klášterského kulturního domu drama v podání Rádobydivadla Klapů. To je fakt, který jistě všichni pravidelní návštěvníci Klášterských divadelních žní zaznamenali (pokud ne - viz. dnešní Žňoviny).

Skutečné drama se ovšem odehrálo v kavárně kulturního domu, kde herec, muzikant, sněhulák, zpěvák a vůbec celebrita letošních divadelních žní M. R. (29) představil své mamince osobu, která u nich doma uklízí umyté nádobí tam, kam nepatří, zanechává podezřelé předměty po bytě (např. dívčí kokosový šampón, který v bytě nikdy před tím nebyl), vytváří aroma cigaretového kouře a především příjemné chvílky jmenovanému. Jedná se o jinak nenápadnou, v kůži oděnou, T. M. (již brzy 28).

O jak velké drama se jednalo, bylo znát na obou aktérech. Jmenovaná T. M. odložila svou tradiční elektronickou cigaretu a zapálila si najednou dvě klasické, jmenovaný M. R. netrpělivě pobíhal po kavárně čekajíc na správný okamžik a viditelně uvítal skutečnost, že je kostým sněhuláka froté.

O tom, jak to celé dopadlo, vypovídá příložená fotografie - společně se účastnili diskuze s herci večerního představení. Domů šli ovšem každý zvlášť. Dle slov T. M. je maminka M. R. příjemná a milá dáma. O tom, jaké drama se odehrávalo při seznamování M. R. s tatínkem T. M. snad někdy příště... Š. M.

HISTORICKÝ VOICEBAND - 2. část

Sbor:	Tak už jsme tu všichni zpět. Ukážem vám dalších deset let	Hlas1:	Panečku!	Hlas3:	Nové noty
Hlas1:	Režirují staří známí	Hlas2:	Co je?	Hlas1:	Drak je drak jen od Miloty
Hlas2:	Jarda Hodač	Hlas3:	Co je?	Sbor:	A dál se nám to zaplétá
Hlas3:	A její brácha, cha, cha, cha.	Hlas1:	Nevíte co s volným časem?	Hlas1:	Lucernu?
	Dnešní příběh	Sbor:	Přijďte pobavit se s KLASem	Hlas2:	Matku?
Hlas2:	Sekera na studánku	Hlas2:	Anebo!	Hlas3:	Hamleta?
Hlas3:	Tři kostky cukru	Sbor:	Bavilo vás, přijďte zas	Sbor:	NIC!
Hlas2:	Mejdan na písku	Hlas1:	KLAS	Hlas1:	Nic?
Hlas3:	Stromy umírají vstoje	Hlas2:	KLAS	Hlas2:	Nic?
	A Jeppe z kopečku	Hlas3:	KLAS	Hlas3:	Nic?
		Hlas2:	S novým jménem	Dirigent:	Další host bude jistě vědět víc

Redakční oznámení

Honza Milota se tolik bál, že mu v redakci jeho recept na výtečnou bramborovou buchtu schválně zkažíme za to, že náš seriózní denní tisk nazval bulvárem, až si ho zkažil sám. Přesto se dnes už jeho fantastické bramborové buchtě opravdu nebudeme věnovat.

ŽŇOVINY vám přináší

www.sdruzeniklas.cz
 Žňoviny připravili: Zdeňka a Míra Nyklíčkoví
 foto: Štěpán Malast